

ÎNCHEIERE

17 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Grosu Ludmila,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Ludmillei Grosu împotriva lui Țerchi Igor cu privire la repararea prejudiciului material,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 19 aprilie 2016 prin care a fost respins apelul declarat de Grosu Ludmila și menținută hotărârea Judecătoriei Drochia din 19 august 2015 prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 23 februarie 2015, Grosu Ludmila a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Țerchi Igor cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii a invocat că la data de 09 iunie 2005, la rugămintea lui Țerchi Igor de a asista la primirea de către el a unei sume de bani de la Fortuna Galina, domiciliată în satul Chetrosu, r-nul Drochia, a semnat o hîrtie, însă câți bani a primit pîrîtul nu cunoaște.

Ulterior, prin hotărârea judecătoriei Drochia din 11 mai 2009, a fost încasat în mod solidar de la dînsa și Ina Pînzari în beneficiul Galinei Fortună împrumutul în mărime de 1 900 euro, taxa de stat și cheltuielile de judecată.

Indică reclamanta că nu a cunoscut despre existența cauzei respective și nu a fost informată despre ședința de judecată, iar despre hotărârea judecătorească respectivă a aflat în toamna anului 2013, în timp cînd i s-a refuzat eliberarea plății în natură pentru arenda cotelor de teren, fiindu-i adus la cunoștință și faptul că în scopul executării hotărîrii judecătorești cotele de teren ce îi aparțineau cu drept de proprietate au fost transmise Galinei Fortuna conform procesului-verbal al executorului judecătoresc.

Menționează că întrucît a rămas fără cotele de teren ce i-au aparținut cu drept de proprietate, deși, nu a primit careva bani de la Fortună Galina și la transmiterea banilor a semnat doar în calitate de martor, iar banii de fapt i-a primit Țerchi Igor, care nici nu a figurat în calitate de pîrît pe cauza civilă intentată la cererea Galinei Fortună cu privire la încasarea împrumutului, consideră că din vina lui Țerchi Igor i-a fost cauzat un prejudiciu material în mărime de 1900 euro ce constituie împrumutul luat de la Fortună Galina și pe care anume Țerchi Igor urmează să i-l compenseze.

În drept, își întemeiază cerințele în baza art.1398, 1424 Cod civil.

Solicită încasarea de la Țerchi Igor în beneficiul său a prejudiciului material în mărime de 1 900 euro, echivalentul în lei moldovenești la momentul executării hotărârii judecătorești.

Prin hotărârea Judecătoriei Drochia din 19 august 2015 acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 19 aprilie 2016 a fost respins apelul declarat de Grosu Ludmila și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la prevederile art. 271, art. 272 alin. (1) Cod civil, care reglementează aspecte aplicării prescripției extinctive, începutul curgerii termenului de prescripție extintivă, a reiterat recipisa din 09 iunie 2005 prin care Pînzari Ina, Grosu Ludmila și Țerchi Igor au împrumutat de la Fortună Galina suma de 1 900 euro pe un termen de 12 luni, adică pînă la 09 iunie 2006 și hotărârea Judecătoriei Drochia din 11 mai 2009 prin care s-a încasat de la Pînzari Ina și Grosu Ludmila în beneficiul Galinei Fortună împrumutul în mărime de 1 900 euro și a stabilit că Grosu Ludmila a depus cererea de chemare în judecată la 23 februarie 2015, urmare a emiterii hotărârii Judecătoriei Drochia din 11 mai 2009.

Totodată, instanța de apel, remarcînd prevederile art. 277 alin. (1) Cod civil care stabilește întreruperea cursului prescripției extinctive, a concluzionat că în speță prescripția extintivă nu s-a întrerupt, iar reclamanta știind cu certitudine că a încălcat termenul general în interiorul căreia poate să se adreseze în instanța de judecată pentru apărarea dreptului încălcat nu a solicitat repunerea în termenul de prescripție conform art. 279 Cod civil.

La fel, instanța de apel a menționat că menirea termenului de prescripție este necesară participanților la circuitul civil în scopul apărării drepturilor și intereselor sale. Stabilind termenul de prescripție legislatorul determină părțile să-și exercite accelerat drepturile sale, și stabilind că Grosu Maria prin acțiunea în speță, înaintată în anul 2015 pretinde apărarea unui drept încălcat în anul 2009, a conchis că prima instanță justificat a ajuns la concluzia că Grosu Ludmila la depunerea cererii de chemare în judecată a omis termenul general stabilit de legiuitor pentru adresare în instanța de judecată pentru apărarea dreptului pretins încălcat.

Concomitent, instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate argumentele apelantei precum că pînă în anul 2012 a primit plata de arendă pentru cota de teren transmisă Galinei Fortuna, iar pînă în anul 2013 a plătit impozitele pentru această cotă, concluzionînd că în înscrisurile prezentate în acest sen nu este specificat pentru care cotă de teren a fost achitată plata de arendă și achitat impozitul funciar.

De altfel, instanța de apel a remarcat că din procesul-verbal de transmitere a imobilului în contul achitării datoriei din 08 iulie 2010, bunurile sechestrate de la Grosu Ludmila în contul executării hotărârii judecătoriei Drochia din 11 mai 2009, au fost scoase la licitație la 06 noiembrie 2009 și la 30 noiembrie 2009, însă din cauza, că nu a fost înregistrat nici un cumpărător, bunurile sechestrate de la Grosu Ludmila au fost transmise creditorului următor, la aceeași dată în Registrul bunurilor imobile, de către Oficiul Cadastral Teritorial Drochia, fiind efectuată înregistrarea corespunzătoare.

La 21 iunie 2016, Grosu Ludmila a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat că nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe și le consideră pasibile de a fi casate.

Indică că într-adevăr prin hotărîrii Judecătorei Drochia din 11 mai 2009, a fost încasat în mod solidar din contul ei li a Ineu Pînzati Ina în beneficiul Galinei Fortună datoria în sumă de 1 900 euro, iar la 08 iulie 2010, executorul judecătoresc M. Vicole a întocmit procesul-verbal de transmitere a imobilului, prin care în contul achitării datoriei, a transmis Galinei Fortună cotele de teren ce-i aparțineau cu drept de proprietate.

Însă, menționează recurenta că despre acțiunile efectuate nu a fost informată, iar despre transmiterea cotelor de teren altor persoane a aflat în toamna anului 2013 cînd i-a fost refuzată plata în natură pentru arenda cotei de teren de către SRL „Valea Sofiei”.

Indică recurenta că faptul necunoașterii despre transmiterea cotelor de teren altor persoane se confirmă și prin certificatul Primăriei nr. 05 din 28 ianuarie 2015, în care este indicat că dînsa a achitat impozitul financiar și pentru anul 2013 inclusiv, însă care a fost lăsat fără apreciere de către instanțele ierarhic inferioare.

Susține că întrucît a aflat despre cauzarea prejudiciului material în toamna anului 2013, iar cererea de chemare în judecată a fost înaintată la 23 februarie 2015, consideră că termenul de prescripție conform art. 267 Cod civil nu a fost încălcat, iar instanțele ierarhic inferioare nu au aplicat prevederile art. 272 alin. (1) Cod civil, care reglementează începutul curgerii termenului de prescripție extinctivă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din materialele cauzei, copia deciziei instanței de apel din 19 aprilie 2016 a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 31 mai 2016 prin scrisoarea cu nr. de ieșire 10977 (f.d. 75), și a fost recepționată de Grosu Ludmila la data de 06 iunie 2016, fapt ce se confirmă prin Avizul de recepție CN din 02 iunie 2016 (f.d. 78).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenta Grosu Ludmila s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 21 iunie 2016 împotriva deciziei instanței de apel din 19 aprilie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Grosu Ludmila este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Grosu Ludmila nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de chemare în judecată și în de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Grosu Ludmila asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Grosu Ludmila ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Grosu Ludmila se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Mariana Pitic